

Başkan Thomas S. Monson

Sevgi, Sevindirici Haberin Özü

Eğer bu ölümlü dünya yolculuğundaki yol arkadaşlarımızı sevmesek, Tanrı'yi gerçek anlamda sevmeyiz.

Sevgili kardeşlerim, Kurtarıcımız insanlar arasında hizmet ederken meraklı bir Kutsal Yasa uzmanı O'na şunu sordu: "Öğretmenim, Kutsal Yasa'da en önemli buyruk hangisidir?"

Matta, İsa'nın şöyle yanıtladığını kaydeder:

"Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.

"İşte ilk ve en önemli buyruk budur.

"İlkin benzeyen ikinci buyruk da şudur: 'Komşunu kendin gibi seveceksin.'¹

Markos bu açıklamayı Kurtarıcının şu ifadesiyle bitirir; "Bunlardan daha büyük buyruk yoktur."²

Eğer bu ölümlü dünya yolculuğundaki yol arkadaşlarımızı sevmesek, Tanrı'yi gerçek anlamda sevmeyiz. Aynı şekilde hepimizin Babası olan Tanrı'yi sevmesek, arkadaşlarımızı tam olarak sevmeyiz. Havari Yuhanna bize şöyle söyler: "Tanrı'yi seven kardeşini de sevsin' diyen buyruğu Mesih'ten aldık."³ Hepimiz

Cennetteki Babamız'ın ruh çocuklarıyız ve bu yüzden hepimiz kardeşiz. Bu gerçeği aklımızda tuttukça Tanrı'nın bütün çocuklarını sevmek kolaylaşacaktır.

Aslında sevgi, sevindirici haberin en temel parçasıdır ve İsa Mesih bizim Örneğimiz'dir. O'nun hayatı sevginin mirasıydı. Hastayı iyileştirdi; ezilmiş ayağa kaldırdı; günahkarı kurtardı. Ve sonunda kızgın bir kalabalık O'nun canını aldı. Ve hala Golgota tepesinden şu sözler duyulur: "Baba onları bağışla. . . çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar."⁴ Bu şefkat ve sevginin fani dünyadaki en son ifadesiydi.

Sevginin nezaket, sabır, özveri, anlayış ve bağışlama gibi belirtileri olan pek çok özelliği vardır. Bütün ilişkilerimizde bu ve bunun gibi özellikler diğer insanların kalplerimizdeki sevgiyi görmelerine yardımcı olacaktır.

Genellikle sevgimiz, birbirimizle olan günlük etkileşimlerimizde görünecektir. Bunun gösterilmesinin en önemli yolu, birinin ihtiyacını fark

etme ve sonra bunu karşılama yeteneğimizdir. Şu kısa şiirde ifade edilen duyguya her zaman değer verdim:

*Gece ağladım
Görme zorluğu çektiğim için
Öyle ki birisinin ihtiyacını
görememiştim;
Ancak bugüne kadar
Biraz olsun pişmanlık hissetmedim
Fazla nazık olduğum için.⁵*

Geçenlerde sevgi dolu şefkatin dokunaklı -umulmadık sonuçlar doğurmuş- bir örneği bana bildirildi. Yıl 1933'tü, Büyük Ekonomik Kriz yüzünden iş imkanları oldukça kıttı. Yer Birleşik Devletler'in doğusuydu. Arlene Biesecker liseden daha yeni mezun olmuştu. Uzun bir iş arayışından sonra, sonunda bir giysi fabrikasında terzi olarak iş bulabildi. Fabrika çalışanlarına yalnızca beraber doğru şekilde diktikleri parça başına günlük olarak ödeme yapılıyordu. Daha fazla ürettiklerinde onlara daha fazla ödeniyordu.

Bir gün fabrikada, çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra Arlene kendisini şaşırta ve kızdıran bir prosedürle karşılaştı. Üzerinde çalıştığı parçayı tamamlamak üzere başarısız denemesini sökmeye çalışarak dikiş makinesinin başına oturdu. Diğer tüm terziler yapabilecekleri kadar çok parçayı tamamlamaya çalışarak acele ettikleri için ona yardım edebilecek hiç kimse görünmüyordu. Arlene kendini çaresiz ve umutsuz hissetti. Sessizce ağlamaya başladı.

Arlene'nin karşısında Bernice Rock oturuyordu. Ondan daha yaşlıydı ve bir terzi olarak daha tecrübeliydi.

Arlene'nin sıkıntısını fark eden Bernice kendi işini bıraktı ve Arlene'nin yanına oturdu, nazikçe ona açıklamalarda bulundu ve yardım etti. Arlene kendine güven kazanana ve elindeki parçayı başarıyla tamamlayana kadar yanında kaldı. Sonra Bernice, başka birine yardım ettiği için yapabileceği kadar parçayı tamamlama fırsatını kaçırmış olarak kendi makinesinin başına döndü.

Bu sevgi dolu nazik davranıştan ötürü, Bernice ve Arlene hayat boyu arkadaş oldular. İkisi de daha sonra evlendi ve çocuk sahibi oldular. 1950'lerde bir gün, Kilise'nin bir üyesi olan Bernice, Arlene'ne ve ailesine Mormon Kitabı'nın bir kopyasını verdi. 1960'da Arlene, kocası ve çocukları vaftiz olarak Kilise'nin üyesi oldular. Sonra onlar Tanrı'nın kutsal tapınağında mühürlendiler.

Tanımadığı ama başı deritte olan ve yardıma ihtiyacı olan bir kişi için kendini zor durumda bırakma pahasına yardım eden Bernice tarafından gösterilen yardımseverliğin sonucu olarak, yaşayan ve ölmüş sayısız bireyler şimdi sevindirici haberin kurtarıcı kutsal törenlerinin keyfini yaşıyorlar.

Yaşamımızda her gün çevremizdeki insanlara karşı sevgi ve nezaket göstermemiz için bizlere fırsatlar verilmektedir. Başkan Spencer W. Kimball şöyle söylemiştir: "Otoparklarda, ofislerde, asansörlerde ve başka yerlerde karşılaştığımız ölümlülerin, Tanrı'nın bize sevmemiz ve hizmet etmemiz için verdiği insanlığın bir parçası olduğunu hatırlamalıyız. Eğer etrafımızdaki insanları kardeşlerimiz olarak göremezsek, insanlığın genel kardeşliği ile ilgili konuşmamızın bize pek faydası olmayacaktır."⁶

Genelde, sevgimizi gösterme fırsatlarımız beklenmedik şekilde gelir. Böyle bir fırsatın örneği Ekim 1981'de bir gazete makalesinde ortaya çıktı. Buradaki sevgi ve merhametten çok etkilendiğim için bu kupürü dosyalarımın içinde 30 yıldan fazla bir süredir sakladım.

Bu makale, 150 yolcu taşıyan Alaska Havayolları'nın Alaska

Anchorage'dan Seattle Washington'a yaptığı aktarmasız uçuşun, ağır yaralı bir çocuğu taşımak için uzak mesafedeki bir Alaska şehrine doğru yönünün değiştirilmesini içeriyordu. İki yaşındaki erkek çocuğu evinin yakınında oynarken bir cam parçasının üzerine düşmüş ve kolundaki atardamarını kesmişti. Bu şehir, Anchorage'in 725 kilometre güneyindeydi ve kesinlikle uçuş rotası üzerinde değildi. Buna rağmen çocuğa olay yerinde müdahale eden sağlık görevlileri acil yardım istediler; bu yüzden çocuğun oradan alınması ve Seattle'daki bir hastanede tedavi edilebilmesi için uçağın rotası değiştirildi.

Uçak bu uzaktaki şehrin yakınına indiği zaman, sağlık görevlileri çocuğun çok ağır kanaması olduğu ve Seattle'a kadar hayatta kalamayabileceği konusunda pilotu bilgilendirdiler. Karar, uçuş rotası dışında 320 kilometre daha uçarak en yakın hastaneli şehir olan Alaska-Juneau'ya uçmaktı.

Çocuğu Juneau'ya taşıdıktan sonra, uçak Seattle'a doğru uçuşu fakat saatlerce gecikmişti. Yolcuların çoğu randevularını ve aktarmalı uçuşlarını kaçırmış olmalarına rağmen hiçbiri şikayetçi olmadı. Hatta dakikalar ve saatler geçerken çocuk ve ailesi için büyük miktarda para topladılar.

Uçak Seattle'a inmek üzereyken pilot telsizden aldığı çocuğun durumunun iyiye gittiği haberini anons edince yolcular alkışlamaya başladılar.⁷

Kutsal yazılardan şu sözler aklıma geldi: "Ancak ilahi sevgi, Mesih'in saf sevgisidir. . . ve son günde kimde ilahi sevgi varsa, onun durumu iyi olacaktır."⁸

Kardeşlerim, sevgimizi göstermenin en büyük fırsatlarından bazıları evlerimizin duvarları arasında olacaktır. Sevgi, aile yaşamının en önemli parçası olmalıdır ama çoğu zaman öyle değildir. Çok fazla sabırsızlık, çok fazla tartışma, çok fazla kavgaya, çok fazla gözyaşı olabilir. Başkan Gordon B. Hinckley şöyle yakındı: "Neden sevdiğimiz sık sık ağır sözlerimizin hedefleri oluyorlar?"

Neden bazen sanki insanlara hançer saplar gibi onları can evinden vurarak konuşuyoruz?"⁹ Bu soruların yanıtları hepimiz için farklı olabilir ama yine de gerçek şudur ki sebeplerin önemi yoktur. Eğer birbirimizi sevme emrini tutuyorsak, birbirimize karşı nazik ve saygılı davranmalıyız.

Elbette disiplinin sağlanması gereken zamanlar olacaktır. Ancak Öğreti ve Antlaşmalar'da bulunan şu öğüdü hatırlayalım ki başkasını azarlamamız gerektiği zaman ardından bu kişiye karşı artan bir sevgi gösteririz.¹⁰

Etrafımızdakilerin düşünceleri, duyguları ve şartlarına karşı her zaman duyarlı olmaya ve düşünceli olmaya çabalayacağımızı umuyorum. Küçük düşürmeye ya da aşağılamaya izin vermeyelim. Aksine merhametli ve cesaretlendirici olalım. Dikkatli olmalıyız, yoksa dikkatsiz sözcükler ve hareketlerle insanların kendine olan güvenlerini yok edebiliriz.

Affetme, sevgiye eşlik etmelidir. Ailelerimizde ve hatta arkadaşlarımız arasında incinmiş duygular ve anlaşmazlıklar olabilir. Tekrar söylüyorum, sorunun ne kadar küçük olduğu aslında önemli değildir. Sorunların yara açmasına, iltihap kapmasına ve sonunda hayatları mahvetmesine izin verilemez ve izin verilmemelidir. Suçlama, yaraları açık tutar. Sadece affetme iyileştirir.

Sevimli bir bayan, rahmetli olmadan önce bir gün beni ziyaret etmişti ve umulmadık bir şekilde bazı pişmanlıklarından bahsetti. Yıllar önce olan ve başta iyi arkadaş oldukları bir çiftçi komşuyla ama sonradan kendisi ve kocasının onunla birçok konuda anlaşamadıkları bir olayı anlattı. Bir gün bu çiftçi kendi arazisine ulaşabilmek için bayanın arazisinden geçen kestirme bir yoldan gidip gidemeyeceğini sordu. Tam bu sırada bana anlattığı hikayeye ara verdi, ardından titrek bir sesle şöyle söyledi; "Kardeş Monson, o anda ya da daha sonra onun bizim arazimizden geçmesine izin vermedim ve onu kendi arazisine gitmesi için uzun yoldan yayan gitmeye mecbur bıraktım. Hatalıydım

ve pişmanım. O şimdi ölüp gitti ama ah, keşke ona 'çok üzgünüm' diyebilseydim. Nazik olmak için ikinci bir şansım olmasını nasıl da istiyorum.”

Onu dinlerken John Greenleaf Whittier'in şu kederli yorumu aklıma geldi: “Söylenebilecek ya da yazılabilecek en üzücü şey: *'Böyle olabildi!'*”¹¹ Kardeşlerim, insanlara sevgi ve nazik düşüncelerle yaklaşırsak, bu tür pişmanlıkların önüne geçeriz.

Sevgi, pek çok tanınabilir yoldan ifade edilebilir: Bir gülümseyiş, bir el sallama, iyi bir yorum, bir iltifat. Diğer ifadeler daha ince olabilir, mesela bir diğerinin yaptıklarına ilgi gösterme, ilkeleri kibarlıkla ve sabırla öğretme, hasta ya da evden çıkamayan birisini ziyaret etme gibi. Bu sözler ve ey-lemler ve başka pek çok şey sevgiyi bildirebilir.

Meşhur Amerikalı yazar ve öğretim üyesi Dale Carnegie her insanın

içinde “yalnız olan ya da cesareti kırılmış bir insanı samimiyetle takdir edecek birkaç söz söyleyerek . . . dünyanın tüm mutluluğunu arttıracak güç olduğuna” inandı. O, “Belki yarın, bugün söylediğiniz nazik sözleri unutacaksınız ama bunları duyan kişi o sözleri hayatı boyunca sevgiyle anacaktır” dedi.¹²

Şimdi, hatta bugün, aile üyelerimiz, arkadaşlarımız, çok az tanıdıklarımız ya da bize tamamen yabancı olanlar dahil Tanrı'nın tüm çocuklarına sevgi göstermeye başlayacağımızı umuyorum. Her sabah kalktığımızda, yolumuza çıkan her şeye sevgi ve nezaketle cevap vermeyi kararlaştıralım.

Kardeşlerim, Tanrı'nın bizler için olan sevgisi akıl almaz derecededir. Bu sevgi sayesinde O, bize sonsuz hayata kavuşabilmemiz için bizim uğrumuza canını verecek kadar çok seven Oğlu'nu gönderdi. Bu eşsiz

armağanı anlamaya başladıkça, kalplerimiz Ebedi Baba'ya, Kurtarıcımız'a ve tüm insanlığa karşı sevgiyle dolacaktır. Bunun olması için samimiyetle dua ediyorum, İsa Mesih'in kutsal adıyla, amin.

KAYNAKLAR

1. Matta 22:36–39.
2. Markos 12:31.
3. 1. Yuhanna 4:21.
4. Luka 23:34.
5. Yazar bilinmiyor, Richard L. Evans, “The Quality of Kindness,” *Improvement Era*, Mayıs 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Bkz. “Injured Boy Flown to Safety,” *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), Ekim 22, 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, “Let Love Be the Lode-star of Your Life,” *Ensign*, Mayıs 1989, 67.
10. Bkz. Öğreti ve Antlaşmalar 121:43.
11. “Maud Muller,” *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; vurgu eklenmiştir.
12. Dale Carnegie, örneğin, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Zamanımızın Öğretileri

Mayıs 2014'ten Ekim 2014'e kadar her ayın dördüncü pazar günü yapılan Melkizedek Rahipliği ve Yardımlaşma Cemiyeti dersleri Nisan 2014 genel konferansında verilen bir veya daha fazla konuşmadan hazırlanmalıdır. Ekim 2014'te, konuşmalar Nisan 2014 ya da Ekim 2014 genel konferansından seçilebilir. Çadır kazığı ve bölge başkanları hangi konuşmaların seçileceğine karar vermelidir ya da bu sorumluluğu gözetmenlere ve dal başkanlarına verebilirler.

Bu konuşmalar birçok dilde conference.lds.org'da bulunmaktadır.

Başkan Henry B. Eyring
Birinci Başkanlık Birinci Danışmanı

Umudun Paha Biçilmez Bir Mirası

Sevgili kardeşlerim, bazıları-
nız bu toplantıya İsa Mesih'in
Son Zaman Azizler Kilisesi'nin
görevlileri tarafından davet edildiniz.
Bu görevliler sizi vaftiz olarak Tanrı
ile antlaşma yapma tercihini seçmeye
çoktan davet etmiş olabilirler.

Diğerleriniz ise dinliyorsunuz
çünkü bir anne babanın, bir hanımın
ya da belki de bir çocuğun önceden
Tanrı ile yapmış olduğunuz antlaş-
maları yeniden hayatınızın odak
noktasına yerleştirmeyi seçeceğiniz
umuduyla size sunduğu daveti kabul
ettiniz. Dinlemekte olan bazılarınız
önceden Kurtarıcı'yı takip etmeyi
seçmiştiniz ve bugün O'nun sizi
içtenlikle karşılayışının sevincini
hissetmektesiniz.

Kim olursanız olun ve nerede olur-
sanız olun, şu anda düşünebildiğiniz
insanlardan daha fazlasına mutluluk
getirme gücünü elinizde tutuyorsu-
nuz. Her gün ve her saat Tanrı ile
antlaşma yapmayı ya da buna sadık
kalmayı seçebilirsiniz.

Sonsuz hayat armağanını miras
alma yolunda nerede olursanız olun,
birçok insana daha büyük mutluluğa
giden yolu gösterme fırsatınız var.
Tanrı'yla bir antlaşma yapmayı ya da

buna sadık kalmayı seçtiğinizde, sizi
örnek alabilecek kişilere bir umut
mirası bırakıp bırakmayacağımızı
seçersiniz.

Siz ve ben böyle bir mirasın va-
adiyle kutsanmışsınız. Hayatımdaki
mutluluğun çoğunu bu fani dünyada
hiç görmediğim bir kişiye borçluyum.
O bir öksüzdü ve kendisi benim bü-
yük dedemdi. O bana umudun paha
biçilmez bir mirasını bıraktı. Bana bu
mirası bırakırken oynadığı rolü sizinle
paylaşmak istiyorum.

O'nun adı Heinrich Eyring idi.
Çok zengin bir ailenin çocuğuydu.
Babası Edward, şu anda Almanya
diye bildiğimiz Coburg'da büyük
bir araziye sahipti. Annesi Vikontes
Charlotte Von Blomberg'dü. Onun
babası Prusya kralının topraklarından
sorumlu kişiydi.

Heinrich, Charlotte ve Edward'ın
ilk oğluydu. Charlotte üçüncü çocu-
ğunun doğumundan sonra 31 yaşında
öldü. Edward eşi öldükten kısa bir
süre sonra, bütün malını mülkünü
başarısız bir yatırımda kaybettikten
sonra öldü. Kendisi daha 40 yaşın-
daydı. Geride üç öksüz çocuk bıraktı.

Büyük dedem Heinrich hem anne
ve babasını hem de büyük dünyevi

mirasını kaybetmişti. Parasızdı. Anı
defterine en büyük umudunun Ame-
rika'ya gitmek olduğunu hissettiğini
yazmıştı. Orada ailesi ya da arkadaş-
ları olmamasına rağmen, içinde Ame-
rika'ya gitmekle ilgili bir umut hissi
vardı. İlk önce New York City'ye gitti.
Sonra St. Louis-Missouri'ye taşındı.

St. Louis'de çalışma arkadaşla-
rından birisi Son Zaman Azizi idi.
Ondan Yaşlı Parley P. Pratt tarafın-
dan yazılmış bir broşürün kopyasını
aldı. Gerçekten meleklerin insanlara
görünüp görünmediğini, yaşayan bir
peygamberin olup olmadığını, gerçek
ve vahiy edilmiş bir dini bulup bul-
madığını bilmek için dua etti.

İki ay boyunca dikkatlice çalıştı-
ktan ve dua ettikten sonra, Heinrich bir
rüya gördü ve bu rüyada ona vaftiz
olması söylendi. Kendisine ve rahiplik
yetkisine saygı duyduğum Yaşlı Wil-
liam Brown bu kutsal töreni gerçek-
leştirdi. Heinrich yağmur suyuyla dolu
bir havuzda 11 Mart 1855'de sabah
7.30'da vaftiz oldu.

Heinrich Eyring'in bugün size
öğrettiklerimin doğru olduğunu bildi-
ğine inanıyorum. Sonsuz hayatın mut-
luluğunun sonsuza dek devam eden
aile bağlarından geldiğini biliyordu.
Rab'bin mutluluk planını daha yeni
bulmasına rağmen, sonsuz sevinç için
olan umudunun onu örnek alacak
diğer kişilerin seçme özgürlüklerine
bağlı olduğunu biliyordu. Sonsuz
mutluluk için olan umudu henüz
doğmamış olan kişilere de bağlıydı.

Ailemizin umut mirasının bir par-
çası olarak, torunlarına unutulmaya-
cak bir tarih bıraktı.

Bıraktığı tarihi kayıtlarda, onu takip
edecek olan bizlere karşı beslediği
sevgisini hissedebiliyorum. Onun

sözlerinde, torunlarının cennetteki evimize giden yolda onu takip etmeyi seçebilmemizi umut ettiğini hissediyorum. Sadece tek bir büyük seçimle değil aksine pek çok küçük seçimle sonuca varılacağını biliyordu. Onun tuttuğu anı defterlerinden bir alıntı yapmak istiyorum:

“Yaşlı Andrus’u ilk dinlediğim günden beri. . . her zaman Son Zaman Azizleri’nin toplantısına katıldım ve toplantıya katılmadığım anlar çok nadirdi çünkü bu toplantılara katılmak benim vazifemdi.

“Bunu anı defterime yazıyorum ki çocuklarım beni örnek alsınlar ve. . . Azizlerle [toplanmak için] olan önemli görevi asla ihmal etmesinler.”¹

Heinrich, Rab’bin sofrası toplantılarında her zaman Kurtarıcı’yı hatırlama vaadimizi yenileyebileceğimizi ve O’nun Ruhu’nun yanımızda bulunabileceğini biliyordu.

Vaftiz antlaşmasını kabul ettikten sadece birkaç ay sonra çağrıldığı görevde ona destek olan bu aynı Ruh’tu. Miras olarak bize, altı yıl boyunca o zamanlar Kızılderili Toprakları diye bilinen yerde görevine sadık kalma örneğini bıraktı. Görevinden serbest bırakılmak için Oklahoma’dan Salt Lake City’ye yaklaşık 1.770 km yürüdü.

Bundan hemen sonra Tanrı’nın peygamberi tarafından güney Utah’a taşınması için hizmete çağrıldı. Oradan yurdu Almanya’da görev hizmetinde bulunmak için olan yeni bir çağrıyı kabul etti. Ondan sonra kuzey Meksika’da Son Zaman Azizleri kolonilerini kurmaya yardım etmek için Rab İsa Mesih’in bir Havarisi tarafından gelen daveti kabul etti. Oradan tekrar tam zamanlı bir görevli olarak Mexico City’ye çağrıldı. O bu hizmet çağrılarını yerine getirdi. Kendisi Meksika’da, Colonia Juárez-Chihuahua’da küçük bir mezarlıkta yatmaktadır.

Bu gerçekleri onu ya da onun yaptıklarını ya da onun torunlarını yüceltmek için söylemiyorum. Bu gerçekleri onun yüreğindeki iman ve umut örneğini hatırlayarak onu takdir etmek için söylüyorum.

O bu hizmet çağrılarını kabul etti çünkü dirilmiş Mesih’in ve Cennetteki Babamız’ın Joseph Smith’e New York eyaletinde bir korulukta görüldüğüne inanıyordu. Bunları kabul etti çünkü Rab’bin Kilisesi’ndeki rahiplik anahtarlarının aileleri sonsuza dek mühürleme gücü ile geri geldiğine inanıyordu, eğer antlaşmalarına sadık kalacak kadar yeterli inançları olursa.

Atam Heinrich Eyring gibi siz de özenle ve imanla yapılan ve sadık kalınan kutsal antlaşmaların yolunda ilerlerken sonsuz hayata giden yolda ailenize örnek olan ilk kişi olabilirsiniz. Her antlaşma beraberinde vazifeler ve vaatler getirir. Heinrich için olduğu gibi her birimiz için de bu vazifeler bazen kolay ama çoğu zaman zordur. Ama hatırlayın ki bu vazifeler bazen zor olmalıdır çünkü bunların amacı Cennetteki Baba ve O’nun Sevgili Oğlu İsa Mesih ile beraber ailece sonsuza dek yaşamaya götüren yol boyunca bizi ilerletmektir.

İbrahim kitabından şu sözleri hatırlarsınız:

Ve onların arasında Tanrı’ya benzeyen bir kişi ayağa kalktı ve yanındakilere şöyle dedi: “Biz aşağıya gideceğiz, çünkü orada boşluk var, bu materyalleri alıp bunların barınabileceği bir dünya yaratacağız.

Ve böylece Tanrı’ları Rab’bin onlara emredeceği her şeyi yapıp yapmayacaklarını görmek için onları sinayacağız;

Ve birinci konumlarını korurlarsa onlar kutsanacak ve ilk konumlarını korumazlarsa, ilk konumunu koruyanlarla birlikte aynı krallıktaki görkeme kavuşamayacaklar; ve ikinci konumlarını koruyanların başlarının üzerine sonsuza dek sürecektir bir görkem eklenecek.²

İkinci konumumuzu korumak Tanrı ile antlaşmalar yapmamıza ve bizden istenilen vazifeleri sadık bir şekilde yerine getirmeye bağlıdır. Hayat boyunca kutsal antlaşmalara sadık kalmak için İsa Mesih’e Kurtarıcımız olarak iman etmemiz gerekir.

Adem ve Havva düştüğünden dolayı evrensel mirasımız olarak

ayartmalara, imtihanlara ve ölüme maruz kalıyoruz. Ancak sevgi dolu Cennetteki Babamız, Sevgili Oğlu İsa Mesih armağanını bize Kurtarıcımız olarak verdi. İsa Mesih’in Kefaretinin bu büyük armağanı ve nimeti bir evrensel mirası beraberinde getirir: Doğan herkese Diriliş vaadi ve sonsuz hayat fırsatı.

Tanrı’nın bahsettiği tüm nimetlerden en büyüğü olan sonsuz hayat, İsa Mesih’in gerçek Kilisesi’nde O’nun yetkili hizmetkarları tarafından sunulan antlaşmaları yaptığımız takdirde bize verilecektir. Düşüşten dolayı hepimizin vaftizin temizleyici etkilerine ve Kutsal Ruh armağanını almak için ellerin başımız üzerine konulmasına ihtiyacı vardır. Bu kutsal törenler uygun rahiplik yetkisine sahip kişiler tarafından yerine getirilmelidir. Ondan sonra Mesih’in Işığı ve Kutsal Ruh’un yardımıyla, Tanrı ile yapmış olduğumuz tüm antlaşmalarımıza, özellikle O’nun tapınağında sunulan antlaşmalara sadık kalabiliriz. Ancak bu şekilde ve bu yardımla herhangi biri sonsuza dek bir aile içinde Tanrı’nın bir çocuğu olarak kendi haklı mirasını talep edebilir.

Bu beni dinleyen bazı kişiler için hemen hemen umutsuz bir rüya gibi görünebilir.

İmanlı anne babaların, Tanrı ile olan antlaşmalarını reddetmeyi ya da bozmayı seçmiş çocukları için üzüldüklerini görmüşsünüzdür. Ama bu anne babalar diğer anne babaların yaşadığı tecrübelerden teselli ve umut bulabilirler.

Alma’nın oğlu ve Kral Mosiya’nın oğulları antlaşmalarına ve Tanrı’nın emirlerine karşı acımasız isyanlarından vazgeçtiler. Genç Alma, oğlu Koriyanton’un iğrenç günahlardan uzaklaşıp sadık hizmetine geri döndüğünü gördü. Mormon Kitabı aynı zamanda doğruluktan nefret etme geleneklerinden vazgeçerek barışı sürdürmek üzere bu uğurda ölmek için ant içen Lamanlılar’ın yaşadığı mucizelerden bahseder.

Genç Alma ve Mosiya’nın oğullarına bir melek gönderilmişti. Bu

melek babalarının ve Tanrı'nın halkının imanı ve duaları sayesinde geldi. İnsanların yüreklerine işleyen Kefaretin gücünün bu örneklerinden cesaret ve teselli bulabilirsiniz.

Rab sevdiğimiz kişilere sonsuz miraslarını kabul etmekte yardımcı olmaya çalıştığımızda bize tüm umut kaynaklarını verir. İnsanlar Rab'bin davetlerini yerine getirmemek için direnseler bile onları Rab'bin yanına getirmeye çalıştığımız sürece Rab bize vaatlerde bulunur. Onların direnişleri O'nu üzer ama O vazgeçmez ve biz de vazgeçmemeliyiz. O kalıcı sevgisiyle bize en mükemmel örneği gösterir: "Ve yine, civcivlerini kanatları altına toplayan bir tavuk gibi sizleri kaç kez toplamak istedim, evet, ey düşen İsrail Evi'nin halkı; evet, ey Yeruşalem'de oturan İsrail Evi'nin halkı, siz de düşüp gittiniz; evet, civcivlerini toplayan bir tavuk gibi sizleri toplamak istedim, ama siz istemediniz."³

Kurtarıcı'nın Cennetteki Babamız'ın tüm ruh çocuklarını O'nun evine geri götürme konusundaki hiç eksilmeyen isteğine güvenebiliriz. Sadık her anne-baba, dede-nine, büyük dede-nine aynı şeyi ister. Cennetteki Baba ve Kurtarıcı yapabileceğimiz ve yapmamız gereken şeylerin en iyi örnekleridir. Doğruluk seçilmelidir diye asla doğruluğu seçmemizi zorlamazlar. Doğruluğu fark etmemizi sağlarlar ve Onlar bize doğruluğun meyvelerinin lezzetli olduğunu gösterirler.

Bu dünyada doğmuş herkes, neyin doğru olduğunu ve neyin yanlış olduğunu görmemize ve hissetmemize yardım eden Mesih'in Işığı ile doğar. Tanrı yapmamızı istediği şeyleri ve yasakladığı şeyleri fark etmemize, Kutsal Ruh'un aracılığıyla, yardım edebilecek fani kullarını yollar. Tanrı seçimlerimizin etkilerini hissetmemize izin vererek doğruyu seçmeyi çekici hale getirir. Eğer doğruyu seçersek, zamanı geldiğinde mutluluğu bulacağız. Eğer kötüyü seçersek, zamanı geldiğinde üzüntü ve pişmanlık göreceğiz. Bu etkiler kesinlikle olur. Fakat bunlar genelde bir sebepten dolayı gecikir.

Eğer kutsalın hemen gelseydi, doğruyu seçmek imanı geliştirmezdi. Bazen üzüntü de çok geciktiğinden dolayı, günahın üzüntü ve acı verici etkilerini sonradan hissetmek yerine erkenden günahıtan bağışlanmayı isteme ihtiyacını hissetmek için iman etmemiz gerekmektedir.

Baba Lehi oğullarından bazılarının ve onların ailelerinin yapmış olduğu seçimlerden dolayı acı çekti. Kendisi büyük ve iyi bir insandı; Tanrı'nın bir peygamberiydi. Kurtarıcımız İsa Mesih hakkında sık sık onlara tanıklıkta bulundu. Rab, Lehi'yi ve ailesini yıkımdan kurtarmak için ondan bütün malını ve mülkünü bırakıp gitmesini istediğinde, Lehi itaat ve hizmet örneğini gösterdi. Yine de hayatının sonuna kadar çocuklarıyla tanıklığını paylaştı. Kurtarıcı gibi -onların yüreklerini sezmeye ve onların hem üzgün hem de güzel geleceklerini görmeye gücü olmasına rağmen- Lehi ellerini uzatarak ailesini kurtuluşa çekmek için çabaladı.

Bugün Baba Lehi'nin milyonlarca torunu, Lehi'nin onlar için beslediği umutların boşa olmadığını göstermektedir.

Lehi'nin örneğinden siz ve ben ne öğrenebiliriz? Kutsal yazıları duanın gücü ile çalışarak ve araştırarak Lehi'nin sergilediği örnek davranışlardan öğrenebiliriz.

Ailenize umut mirası vermeyi çabalarlarken hem kısa vadeli hem de uzun vadeli düşünmenizi tavsiye ederim. Kısa vadede zorluklar olacak ve Şeytan kükreycemdir. Ardından Tanrı'nın Kendi zamanı ve Kendi yoluna göre hareket ettiğini bilerek sabırla, inançla beklenene şeyler olduğunu göreceğiz.

Sevdiğiniz kişiler daha küçükken, erkenden yapabileceğiniz şeyler vardır. Günlük aile duaları, ailece kutsal yazıları çalışma ve Rab'bin sofrası toplantılarında tanıklıklarımızı paylaşmanın çocuklar küçükken daha kolay ve daha etkili olduğunu hatırlayın. Küçük çocuklar genelde Ruh'a tahmin ettiğimizden daha fazlasıyla duyarlıdır.

Büyüdüklerinde sizinle beraber söyledikleri ilahileri hatırlayacaklar. Müziği hatırlamaktan daha çok, kutsal yazılardaki sözleri ve tanıklığınızı hatırlayacaklar. Kutsal Ruh tüm bu şeyleri onlara hatırlatabilir fakat kutsal yazılardaki ve ilahilerdeki sözler uzun süre hatırlanacaktır. Bu anılar; bir süreliğine, belki de yıllar boyunca amaçsızca dolaşıp durdukları yollardan onları sonsuz hayata giden yola geri getirmeyi sağlayacaktır.

Sevdiklerimiz dünyanın baskısını hissettiklerinde ve kara bulutların onların inancını etki altına aldığına gördüğümüzde uzun vadeli düşünmemiz gerekir. Bizi yönlendirmesi ve onları güçlendirmesi için gereken iman, umut ve ilahi sevgiye sahibiz.

Bunu Tanrı'nın iki yaşayan peygamberine danışman olduğumda gördüm. Onlar eşsiz kişilikleri olan bireylerdi. Onlar her şeye rağmen sürekli iyimserlik göstermişlerdir. Birileri Kilise'de bir şey hakkında telaşa kapıldıklarında onların genel cevabı "Her şey yoluna girecektir" olmuştur. Onlar genelde bu sorunlar hakkında telaşa kapılanlardan çok daha fazlasını bilirler.

Onlar ayrıca Rab'bin yolunu bilirler ve bu yüzden onlar her zaman O'nun krallığı hakkında umutludurlar. Onlar krallığın başında Rab'bin olduğunu bilirler. Rab tüm güce sahiptir ve bizimle ilgilenir. O'nu ailenizin lideri yaparsanız her şey yoluna girecektir.

Heinrich Eyring'in soyundan gelen kişilerden bazıları doğru yoldan uzaklaştılar. Fakat onun torunlarının çocuklarının çocukları hiç tanışmadıkları ataları için kutsal törenleri yerine getirmek için sabah 06.00'da Tanrı'nın tapınaklarına giderler. Onun geride bıraktığı umut mirasından dolayı giderler. O, torunlarının çoğunun sahip çıktığı bir mirası onlara bıraktı.

İmanla, elimizden gelen her şeyi yaptıktan sonra Rab, ailelerimiz için umut ettiğimiz, tahmin edemeyeceğimiz kadar büyük nimetlerin gerçekleşmesini sağlayacaktır. Rab, O'nun çocukları olarak, onlar ve bizim için en iyisini ister.

Hepimiz yaşayan Tanrı'nın çocuklarıyız. Nasıralı İsa, O'nun Sevgili Oğlu'dur ve dirilmiş Kurtarıcımız'dır. Bu Kilise O'nun Kilisesi'dir. Bu Kilise'de rahipliğin anahtarları vardır ve böylece aileler sonsuza dek beraber olabilir. Bu bizim umutla ilgili olan paha biçilmez mirasımızdır. Bunun doğru olduğuna Rab İsa Mesih'in adıyla tanıklık ederim, amin.

KAYNAKLAR

1. Bkz. Henry Eyring reminiscences, 1896, daktilo yazısı, Kilise Tarihi Kütüphanesi, 16–21.
2. Bkz. İbrahim 3:24–26.
3. 3. Nefi 10:5.

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Her hakkı saklıdır. Printed in USA. English approval: 6/13. Translation approval: 6/13. *Visiting Teaching Message, May 2014* sayısının tercümesidir. Turkish. 10865 186